

Världen för Kristus

Vår värld för Gud

Vår värld för Gud! Vår värld för Gud!
Mitt hjärta trånar efter detta enda blott,
Min blick ser barn, som lida,
jag kvinnor gråta ser, de fordom kanske logo,
men glädjens sol gått ner.
Jag skådar synd och sorger bland dem som än i
mörkret bo.
Jag ser i hela världen en jäktan utan ro.
Men i tron jag ock ser Kristi kors, Kristi kors,
Kristi kors.

Vår värld för Gud, vår värld för Gud!
Jag viga vill min kraft därtill
Vår värld för Gud. Vår värld för Gud.
Jag viga vill all min kraft därtill

Vår värld för Gud! Vår värld för Gud!
Till vapen då, soldat i frälsningshärens led!
Gå, sprid det helga Ordet, som bringar liv och frid,
till dem som fåfängt kämpar mot brott och nöd sin strid!
Sjung ut vårt glada budskap om Kristi kärlek, nåd och makt!
Låt världen se hans smärta, det offer som han bragt!
Må var själ klart få se Kristi kors, Kristi kors!

Vår värld för Gud! Vår värld för Gud!
O Herre, döp mig då med Andens helga eld,
den eld som skapar hjältar, som gör den svage stark,
som hjälper mig att modigt beträda stridens mark,
den eld som byter fruktan i pingstens segerkraft och mod,
som vilja ger att offra för Jesus liv och blod,
ty i tron klart jag ser Kristi kors, Kristi kors.

Text och musik: Evangeline Booth Svensk text: Birgit Klockars

**Frälsningsarmémissionärer vars stoft vilar
på Norra begravningsplatsen i Solna.**

**Kompendiet sammanställt av Sven Nilsson
& redigerat Ingrid Albinsson
© Frälsningsarméns Arkiv 2014**

Från lokalförsamling till världsorganisation

När Catherine och William Booth år 1865 började Östra Londons Kristna Mission hade de ingen tanke på att verksamheten skulle utvidgas till att bli en internationell frälsningsarmé. Utvecklingen gick dock snabbt och historieböckerna beskriver hur land efter land öppnades för Frälsningsarmén.

Hanna Ouchterlony hade med sin lilla "invasionsarmé" "öppnat eld" i Sverige 1882. År 1886 anordnades den första internationella kongressen i London och Frälsningsarmén i Sverige var representerad. I London hade Hanna Ouchterlony sammanträffat med de olika ländernas delegationer och såg möjligheterna för Sverige att medverka till att Frälsningsarmén kunde etableras i flera länder. För att väcka missionsintresse inbjöd hon två av de indiska delegaterna att följa med till Sverige och under en tid resa i landet för att tala om missionen. Det var frälsningsofficerarna Chuckerbutty, bramin från Bengalen och Narain Das, indisk sahu, som utsågs att följa den svenska gruppen

I boken *Frälsningsarmén i världsmissionen* skriver Sigfrid Wikfeldt om deras resa i Sverige. De besökte ett stort antal platser i landet och väckte stor uppmärksamhet. De flesta svenskar hade aldrig tidigare sett en mörkhyad person och det gjorde att många underliga attityder visades från svenskarnas sida. I Göteborg deltog indierna i en marsch och främlingshatet tog sig uttryck i att folk trampade indierna på tårna. De gick enligt sin sed barfota på gatorna.

Besöket väckte ett stort missionsintresse inom FA i Sverige och en hel del officerare anmälde sig till missionstjänst. Wikfeldt skrev: *Man kan inte få den fullständiga bilden av Frälsningsarmén i Sverige och dess inre liv, om man inte tecknar konturerna av den missionens varma livsström, som genomträngt dess historia. Detta drag har den gemensamt med samtliga evangeliska livsrörelser i vårt land under 1800-talet. Missionen är deras livsfrukt, och i den enskildes liv kan man följa dess spår. Så var förhållandet med kommandör Hanna Ouchterlony själv, som till sin egen släkt räknade en av 1800-talets intressanta missionärsgestalter, Carl Alexander Ouchterlony, som år 1853 av Lunds Missionssällskap sändes till Calcutta i Kjernanders, den förste svenske missionärens spår, för att sedan tillsammans med Anders Blomstrand och Carl Jacob Sandegren bilda Svenska kyrkans första missionärsgrupp i Sydindien och tillsammans med dem lägga grunden till den Svenska kyrkans missionsinsats där.*

Svenskt missionsintresse

Carl Boivie och nio andra officerare reser till Indien 1888

Som ett resultat av indiernas besökt i Sverige uppstod ett stort intresse inom Frälsningsarmén för att föra det kristna budskapet ut över världen. Många anmälde sig till missionstjänst och snart stod tio officerare färdiga att resa till Indien. Bland den gruppen fanns Carl Boivie från Uppsala vars gravplats finns i Pelargraven på Norra begravningsplatsen i Solna. Han föddes i Lejstabro i Rasbo socken i Uppland den 1 oktober 1864. Som sjuttonåring kom han till Uppsala och fick där i Stridsropet läsa om Fakir Singh, Frederick Booth-Tucker.

När han senare lyssnade till de båda indierna fattade han sitt beslut, han skulle bli missionär i Indien.

Tillsammans med nio andra svenska officerare var han redo att i början av 1888 avsegla till Indien. När de närmade sig den indiska kusten kastade de sina svenska kläder i havet och klädde sig i indiska uniformen, männen bar turban och kvinnorna sari. Alla antog indiska namn. Carl Boivie bar namnet Christo Charan – Jesu fötter.

En kvinnlig officer, **Emilia Linder** reste 1899 till Indien som missionär. År 1908 ingick hon äktenskap med Carl Boivie. Maken avled 1929 men fru Boivie fortsatte sin missionsgärning i Indien ända fram till andra världskrigets slut 1945. Hon avled 1953 och stoftet vilar i Pelargraven.

I boken *Frälsningsarmén i världsmissionen, del 2* av Sigfrid Wikfeldt finns många intressanta uppgifter om makarna Boivies arbete i Indien.

Lorentz Larsson

I boken *Övertinnarna* presenterar kommandör Harry Tyndal "Brödratrion från Mariedal i Malmö". Det var Lorentz, Carl och Anton Larsson, som alla tre blev officerare. Lorentz var den äldste, född 1876 och han kom att till största delen fullgöra sin officerstjänst i Indien, med början år 1900. Likt alla andra frälsningsarmémisionärer i Indien antog han ett indiskt namn *Jeya Ratnam - Seger genom blodet*. Tyndal skriver: "Han fick inte bara ett nytt namn. Han fick också en duktig hustru **Vilhelmina Bengtson**, också hon från Malmö". Hon fick det indiska namnet *Veeramonie - Segrarens pärla*.

I 27 år arbetade de som missionärer, till största delen i Nagercoil i Sydindien. Där föddes sonen William som blev officer, verksam i Sverige, England och Tyskland där han var territoriell ledare. När William Larson var nationell ungdomssekreterare i Sverige, och hans kusin Nils Blanckert scoutchef, genomfördes en kampanj till förmån för Indien. Scouterna sålde kulspetspennor och av de medel som kom in kunde en ögonklinik byggas vid sjukhuset i Nagercoil. Lorentz och Vilhelmina Larsson samt sonen William och dennes hustru Margaret har sina viloplatsar i Pelargraven i väntan på uppståndelsebasunernas toner.

Lucy och Emanuel Booth-Hellberg

I ett speciellt kompendium har makarna Booth-Hellbergs missionsinsatser i Indien omnämnts.

De började sin indiska tjänst redan år 1894.

Lilly Boström

En av de första svenska frälsningsofficerare i Indonesien var Lilly Boström. Hon föddes i Stockholm den 28 maj 1876 och kom till Krigsskolan 1897, var verksam vid svenska kårer fram till 1906 då hon antogs till tjänst i Indonesien. Hon gjorde många års tjänst vid barnhem och barnbördshus. I boken *Frälsningsarmén i världsmissionen* skriver Sigfrid Wikfeldt: *Lilly Boström var själen i den svenska missionärsgruppen*. Hon avled den 2 april 1951 och stoftet vilar i Pelargraven.

Verna Olsson

"En mörk decemberkväll år 1911 stod tre flickor på finlandsbåten som skulle föra dem den första etappen till Korea. Det var Magda Köhler, Sofia Frick och jag. Aldrig skall jag glömma det ögonblick, då båten lade ut från fosterlandets kust och därmed förde mig bort mot okända öden och bort från dem som var mig kärast i livet. Svedan i hjärtrakten framtingade tårar i våra ögon, varför vi vände oss om för att gå ner till våra hytter för att få gråta i lugn och ro.

För att undvika av missförstånd vill jag här nämna att Frälsningsarmén aldrig tvingar någon att gå i utrikes tjänst, varför offret var frivilligt. Detta hindrar likväl inte att det svider, när elden vidrör offret på altaret, och så var det med oss!"

Så inleder Verna Olsson sin bok *Uppdrag i Fjärran Östern* där hon 1957 skildrar sin 35 åriga missionärstjänst.

I Korea och Manchuriet utförde hon sitt arbete, många gånger under svåra förhållanden. Boken är skriven med både temperament och personlig stil, har förlaget tillkännagivit på bokens baksida. Verna Olsson kom från Uppsala och kom till Krigsskolan 1910. Hennes goda språkbegåvning blev henne till stor hjälp och hon kom snart in i arbetet och hade ansvarsfulla arbeten. En tid under andra världskriget arbetade hon i Kina och fick där uppleva hur Frälsningsarméns olika byggnader konfiskerades. I sin bok förklarar hon hur hon lyckades komma med en dålig farkost och så småningom återkomma till Sverige. Hon anlände 1946. Verna Olsson föddes 11 mars 1888 och avled den 26 november 1983. Hennes stoft vilar i Pelargraven.

Ester Pettersson

I 38 år verkade Ester Pettersson som missionär i Holländska Ostindien (Indonesien) Hösten 1911 kom hon till Krigsskolan och året därpå var hon färdig för missionärstjänst. Hon tjänstgjorde vid flera av Arméns sjukhus och 1929 genomgick hon sjuksköterskeutbildning i Holland. Där råkade hon ut för en olyckshändelse och förlorade en arm. Men hon fortsatte utbildningen och sedan sin tjänst på Java. Under andra världskriget internerades hon i koncentrationsläger. Strapatserna var stora, men hon blev till stor hjälp för medfångarna. Efter krigets slut kom hon hem till Sverige och kallades "Javas ängel" av Stockholms Tidningen, men det berörde henne inte mycket. Hon var ödmjuk och tystlåten men hade stort inflytande på många.

I hennes födelseort, Nybro, har man planer på att hedra henne med ett minnesmärke av något slag. På <http://boothuum.se/2012/12/17/javas-angel-nybrokvinna/> finns en utförlig levnadsbeskrivning över denna stillsamma och gudagivna missionär.

Missionskongress i Stockholm 1914

General Bramwell Booth var huvudtalare vid Frälsningsarméns kongress 1913 och när han såg de stora skaror som samlades mindes han sitt löfte till fadern William Booth att från de nordiska länderna sända ett hundratal missionärer till olika delar av världen. Då beslutades att det i

januari 1914 skulle hållas en nordisk missionskongress i Stockholm där 100 nordiska missionärer skulle avskiljas till tjänst i olika länder.

Missionskongressen blev en stor manifestation då internationalismen kröntes med att de 100 officerarna invigdes till tjänst femtio av dessa var svenskar. Några av dem har sina gravplatser på Norra begravningsplatsen, några av missionärerna avled i det land där de arbetade och deras gravar finns där som vittnesbörd om utgivande kärlek.

Matilda Bokvist – Erland Åkerholm

Bland de 100 skandinaver som invigdes att bli missionärer vid kongressen 1914 fanns Matilda Bokvist och Erland Åkerholm. De tillhörde en grupp som hade Korea som mål.

Efter en tid då de gjort tjänst var för sig ingick de äktenskap år 1916 och gjorde tjänst tillsammans i två olika divisioner i landet. Deras gemensamma liv blev dock ganska kort då Erland Åkerholm avled 1919 och fick sin grav i Koreas jord.

Det hade varit naturligt för Matilda Åkerholm att återvända till Sverige men hon stannade i Korea och verkade där i 27 år. När andra världskriget började 1940 utvisades alla utländska officerare ur Korea och Matilda Åkerholm anvisades officerstjänst i Norra Kina. Hon lärde sig kinesiska, gjorde tjänst i Hong-Kong. De fem krigsåren innebar stora umbäranden och efter kriget kom hon utblottad tillbaka till Sverige. Hon avled den 10 juni 1965 och stoftet vilar i Pelargraven.

Fredrik Westling

I gruppen av 1914 års missionärer fanns Fredrik Westling, gruvarbetaren från Norberg som blev stamanställd militär vid Vaxholms grenadjärregemente och senare frälsningsofficer. Han verkade i Korea under många år. I tjugosex brev till sin bror John i Sverige kan man läsa om strapatser och ensamhet men också glädjeämnen. Breven finns bevarade hos Fredriks son Gordon Westling.

I Sverige hade Fredrik Westling sin fästmö, Ida Karlsson, som arbetade inom Frälsningsarmén bland döva och blinda. Meningen var att hon skulle komma till Korea men första världskriget lade hinder i vägen. Det skulle dröja många år innan Fredrik Westling kunde komma hem till Sverige. De gifte sig 1922. Båda makarna är begravda i Pelargraven. I ett examensarbete vid Stockholms Universitet har Sunmin Lee beskrivit de svenska missionärernas arbete i Korea. (*Den svenska missionen i Korea 1895-1940, Stockholms Universitet 2006*)

Edit och Arnold Bernsten

Arnold Bernsten föddes i Malmö den 8 december 1888. 1913 blev han frälsningsofficer och året därpå avreste han till Japan som missionär. Efter ett år fick han Frälsningsarméns order att arbeta i Korea, där han kom att verka under fjorton år. 1917 gifte sig Edit Janson och Arnold Bernsten och bröllopet ägde rum i Korea. Tillsammans fick de utföra ett mångskiftande och gediget arbete för folket i Korea. Hemkomna till Sverige tjänstgjorde de fram till pensioneringen 1953. På grund av sina kunskaper i det koreanska språket erhöll Arnold Bernsten ett uppdrag som tolk vid de nordiska ländernas övervakningskommission i Korea åren 1954-1956.

Eskil Roos
Missionär i Sydamerika

Dagny och Åke Brunnberg
Missionärer i Sydamerika

Catherine Jerrestam (Weibull)
Missionär i Indien

Margareta Sjöström
Missionär i Sydamerika

Helmi och Brynolf Edberg

Missionärer i Panama

Inger Lundin

Lärare och missionär i Afrika

Josef och Klara Blücker

Bland de femtio svenska officerare som invigdes till missionstjänst vid kongressen 1914 fanns Josef Blücker. Han föddes den 8 november 1891, blev frälsningssoldat vid Templet i Stockholm och började vid Krigsskolan 1910. Som missionär i Indien verkade han under sju år och var bland annat ansvarig för en pojkskola i Trivandium.

Hans hustru Klara, som kom till Indien något senare, föddes den 1 december 1892, tillhörde Stockholms femte kår och blev kadett 1912. I Indien var hon föreståndare för ett räddningshem för flickor i Madras. Hon avled 1986.

Flera av de svenska missionärerna avled i tjänsten på missionsfältet och deras stoft är begravda i de länder de tjänat.

Blås, vind från himlens höjder!
Du våg, bär budet fram!
Förkunna nådens fröjder
för varje folk och stam,
tills allt vad mänska heter
uppstämmer lovets ton
i alla evigheter
kring Guds och Lammets tron.

Frälsningsarméns Sångbok 666 vers 3

Text: R Heber 1819 Betty Ehrenborg-Posse 1852